

ningsmyndighed, ikke kan træffe nogen Afgørelse i Anledning af de ovennævnte Reklamationer eller Henvendelser, medmindre han har Agenturgiverens Bemyndigelse dertil, er almindeligt antaget og kun udtalt i Paragrafens 2det Stykke for at forebygge, at Reglerne i 1ste Stykke om Agentens Beføjelser til at modtage Reklamationer skulde kunne give Anledning til Misforstaaelse paa dette Punkt. Af Bestemmelsen følger f. Eks., at Køberen, som afviser den modtagne Vare, ikke kan frigøre sig fra sin Pligt til at drage Omsorg for den ved at afgive den til Agenten, medmindre særlige Omstændigheder giver ham Beføjelse hertil.

4de Kapitel.

Om Handelsrejsende.

§§ 85—93.

I fjerde Kapitel gives der i § 85 en Definition af Begrebet Handelsrejsende og i §§ 86—92 Regler vedrørende de Handelsrejsendes retlige Stilling, ikke blot udadtil i Forhold til Tredjemand, men tildels ogsaa indadtil i Forhold til Handelshuset. Ved at medtage sidstnævnte Punkt er man paa lignende Maade som i Kapitlet om Agentur gaaet udover, hvad der udtrykkeligt er fremhævet i den ovenfor Side 3—4 omtalte Indstilling, som kun nævner Afslutning af Aftale gennem Handelsrejsende.

De Handelsrejsende falde i to Hovedgrupper, nemlig de, der staa i Tjenesteforhold til Handelshuset, og de, der ikke staa i saadant Forhold. Skønt den til sidstnævnte Gruppe hørende Rejsende i Henseende til Forholdet mellem ham og Handelshuset ganske maa ligestilles med Agenten i hans Forhold til Agenturgiveren, se herom § 87 og Bemærkningerne til denne Paragraf, har man dog anset det for rettest i ét Kapitel at give Regler for alle Handelsrejsende for at have de vigtige Regler om de Handelsrejsendes Stilling udadtil overfor Kunderne samlede under ét.

I § 93 er der i Tilslutning til Reglerne

om Handelsrejsende givet Bestemmelser om visse Mellemænd, der benyttes ved Afsætning af Varer for Handlende, og som vel ikke ere Handelsrejsende, men hvis Virksomhed dog saa meget ligner de Handelsrejsendes, at Reglerne om dem findes at burde gives i Forbindelse med Reglerne om disse.

§ 85.

I § 85 defineres den Handelsrejsende som den, der for en Handlende (Handelshuset) har paataget sig det Hverv at rejse fra Sted til Sted og derunder virke for Afsætning af Varer, som ikke medføres, ved at optage Købetilbud (Ordrer) til Handelshuset eller ved selv at sælge Varer i dets Navn.

Formaalet for den Handelsrejsendes Virksomhed er, som angivet i § 85, ligesom Agentens at virke for Afsætning af Varer ved at optage Ordrer eller ved selv at sælge Varer i dens Navn, som han virker for. Forskellen mellem Agenten og den Handelsrejsende ligger i Virkemaaden. Særkendet for den Handelsrejsende er, som det udtales i § 85, at han til Røgtelse af sit Hverv har paataget sig at rejse fra Sted til Sted for at skaffe Kunder. Ganske vist forekommer det ogsaa, at Agenten foretager Rejser for at udvide og befæste sin Agenturvirksomhed, men derved bliver han ikke Handelsrejsende. Han har ikke som den Handelsrejsende paataget sig Virksomhed ved Rejser som sin normale Virksomhed; denne foregaar i hans Forretningslokale, se § 65 og Bemærkningerne til denne Paragraf.

Ligesom Bestemmelserne om Handelsagentur i tredje Kapitel kun omhandle Agentur med Hensyn til Salg af Varer, se det ved § 65 i saa Henseende bemærkede, saaledes har § 85 begrænset Omraadet for Bestemmelserne i fjerde Kapitel om Handelsrejsende paa tilsvarende Maade. Det forekommer vel i enkelte Brancher, at Personer rejse rundt og opkøbe Varer, f. Eks. Landbrugsprodukter, for andres Regning. Forsaavidt disse Personer ved Udøvelsen af deres Virksomhed handle i eget Navn, falde de ind under Bestemmelserne i Udkastets andet Kapitel om Kommission; iøvrigt spille de